

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: Ch. A., narozený X,
státní příslušník X,
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna

proti

žalovanému: Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje,
IČ 75151529, sídlem Nádražní 2437/2, 301 00 Plzeň,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2024, č. j. KRPP-162919-6/ČJ-2024-030022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje ze dne 14. 11. 2024, č. j. KRPP-162919-6/ČJ-2024-030022 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), byl žalobce zajištěn podle § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) a umístěn do Zařízení pro umístění cizinců (dále jen „*ZZC*“) za účelem předání do Švýcarské konfederace a Německé spolkové republiky. Žalobce byl zajištěn z toho důvodu, byl dne 14.11.2024 hodin kontrolován hlídkou Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského

kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „OPKPE“) na adrese X. Při pobytové kontrole nepředložil žádný doklad totožnosti. Bylo provedeno daktyloskopování a otisky porovnány v systému Eurodac, kde byla nalezeny dvě shody, tj. účastník řízení je žadatelem o mezinárodní ochranu v jiném členském státu Evropské unie, konkrétně v Německu a Švýcarsku.

2. V policejním protokolu o výsledku žalobce uvedl, že z Tunisu vycestoval v červenci 2024, do České republiky přicestoval včera, tj. 13.11.2024 vlakem z Německa. Chtěl si v České republice požádat o azyl. Jeho otec se jmenuje M. A., datum narození neví. Jeho matka se jmenuje N. S., datum narození neví. Má dvě sestry. Cestovní doklad nemá a nikdy neměl. Do Evropy přicestoval bez cestovního dokladu. Měl občanský průkaz, ale při cestě do Evropy se s nimi potopil člun a vše se utopilo v moři. Neví, že při cestě do České republiky může cestovat s cestovním dokladem a platným povolením k pobytu, Neví ani, že svým pobytem porušuje zákony České republiky. Dne 13.11.2024 šel na charitu požádat o azyl, ale řekli mu, aby přišel dnes (14.11.2024). Mezitím jej kontrolovala policie a odvezla na OPKPE. Nemá žádné zdravotní pojištění. V České republice nemá žádnou adresu. Bydlí v Německu v Mnichově, ale adresu nezná. Je to místo pro uprchlíky. Neví o tom, že má opustit schengenský prostor. Žádal o mezinárodní ochranu ve Švýcarsku a poté v Německu. Neví, zda bylo o žádostech rozhodnuto. Je bez vzdělání, chtěl by se v Evropě vzdělávat. V Tunisu neměl možnost. Podal si přihlášku na školu, ale neví na jakou. Nepracuje. V Tunisu nikoho nemá. Jeho rodiče a 2 sestry jsou v Libyi. Odstěhovali se tam kvůli rodinným problémům. V žádném kontaktu s nimi není, protože nemá telefonní čísla. Nechce se vrátit do Tunisu, nikoho tam nemá. V Tunisu mu hrozí nebezpečí od rodinných příslušníků, protože jeho otec prodal pozemky a rodinné příslušníky nevyplatil. Nemá žádné finanční prostředky.
3. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce na území pobýval bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Dle výsledku daktyloskopování na stanici LSS probíhá v Švýcarské konfederaci a Německé spolkové republice řízení o mezinárodní ochraně (shoda Eurodac), jsou tedy dány důvody pro zahájení řízení za účelem předání do jiného členského státu Evropské unie dle nařízení EU č. 604/2013, tj. předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie. Povinnost Švýcarské konfederaci a Německé spolkové republiky převzít žalobce vyplývá z čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení EU č. 604/2013.
4. Podle článku 18 odst. 1 písm. b) nařízení EU č. 604/2013, je členský stát příslušný podle tohoto nařízení povinen přijmout zpět žadatele, jehož žádost se posuzuje a který učinil žádost v jiném členském státě nebo který se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.
5. Z výše uvedeného je podle žalovaného zřejmé, že jsou splněny podmínky zajištění cizince podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, protože žalobce bude předán podle přímo proveditelného právního předpisu Evropské unie, konkrétně podle nařízení EU č. 604/2013. Žalobce vstoupil v červenci 2024 na území bez platného oprávnění k pobytu a bez cestovního dokladu, ač k tomu nebyl oprávněn. Při pobytové kontrole se policii neprokázal žádnými doklady a byl zadržen policií. Žalobce v protokolu sám uvedl, že mu nikdy nebyl vydán cestovní pas. Dále uvedl, že v případě ukončení zajištění by nejraději zůstal v České republice. Nemá adresu

pobytu v České republice a nemá žádné finanční prostředky k vycestování. Nemá platný cestovní pas a není oprávněn k pobytu na území členských států, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, přes které by cestoval z České republiky do Italské republiky, tj. nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu vycestovat. Na základě výše uvedených skutečností je podle žalovaného z jednání žalobce zřejmé, že existuje vážné nebezpečí útěku, tak jak je uvedeno v § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců.

6. K možnosti uložení zvláštního opatření žalovaný připomněl, že žalobce v protokolu uvedl, že se chce vrátit do státu, kde je žadatelem o mezinárodní ochranu. Správní orgán dospěl k závěru, že zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace dle §123b by bylo zjevně neúčinné, protože žalobce uvedl, že na území České republiky nemá žádnou adresu, byl tu jeden den. Nemá žádné prostředky k vycestování. Z tohoto důvodu není schopen oznámit adresu pobytu ani se hlásit ve stanovené době na policii. Nemá ani dostatek finančních prostředků k poskytnutí finanční záruky. Podle žalovaného z prokázaného jednání žalobce by mírnější opatření ve formě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců bylo nedostačující, neboť zde není záruka, že žalobce vycestuje zpět do státu, kde je žadatelem o mezinárodní ochranu.
7. Správní orgán se v napadeném rozhodnutí dále v souladu s ustálenou judikaturou (Z As 79/2010-150. [2524/2012 Sb. NSS]) zabýval otázkou realizovatelnosti předání účastníka řízení a konstatoval, že v době rozhodování mu nejsou známe žádné skutečnosti, které by mohly zmařit předání účastníka řízení ať už do Švýcarské konfederace nebo do Spolkové republiky Německo. Správní orgán se na základě znění nařízení EU č. 604/2013 důvodně domníval, že jak Švýcarská konfederace, tak i Spolková republika Německo je povinna účastníka řízení převzít. Jedinou překážkou, proč není možné předat účastníka řízení ihned, jsou podle žalovaného v tomto nařízení uvedené lhůty. Podle žalovaného vzhledem k lhůtám stanoveným v nařízení EU č. 604/2013 nelze předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin. Je nutné zabezpečit náležitosti potřebné k realizaci předání podle nařízení EU č. 604/2013, kdy podle článku 28 odst. 3 jen lhůta na odpověď přebírající strany je dva týdny od okamžiku obdržení žádosti. Doba zajištění byla stanovena s ohledem na předchozí zkušenosti správního orgánu s dobou trvání přípravy předání v obdobných případech. Dále správní orgán přihlédl ke článku 28 odst. 3 nařízení EU č. 604/2013, kde je dále uvedeno, že zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Po podání žádosti „Dublinským střediskem“ (lhůta 30 dní) má přebírající strana na odpověď lhůtu dvou týdnů (14 dní) od okamžiku obdržení žádosti a následně lhůtu šest týdnů (42 dní) od vyhovění žádosti na přijetí žadatele. V souladu s § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců žalovaný stanovil dobu zajištění na 45 (čtyřicetpět) dní od okamžiku omezení osobní svobody
8. Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou, v níž namítal, že žalovaný požadavek čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení interpretuje nesprávně a stanovená doba zajištění překračuje maximální možnou délku v této fázi předávacího procesu. Z čl. 28 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) Č. 604/2013 plyne, že

správní orgán při rozhodování o zajištění cizince za účelem jeho přemístění a při prodlužování doby trvání zajištění musí stanovit dobu trvání zajištění tak, aby v žádném případě nemohl nastat rozpor s pododstavcem čtvrtým uvedeného ustanovení. Nepodal-li správní orgán dosud žádost o převzetí nebo přijetí zpět, nesmí přicházet v úvahu možnost, že by byl cizinec na základě rozhodnutí o zajištění zadržován přes marné uplynutí jednoměsíční lhůty pro podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět. Podal-li již žádost o převzetí nebo přijetí zpět, nesmí přicházet v úvahu ani možnost, že by byl cizinec na základě rozhodnutí o zajištění zadržován přes marné uplynutí šestitýdenní lhůty pro realizaci přemístění. (Nejvyšší správní soud, 7 Azs 11/2015-32, ze dne 19. 2. 2015). Podle žalobce v případě, kdy příslušný správní orgán (Dublinské středisko OAMP MV ČR) dosud nepodal žádost o převzetí nebo přijetí zpět, je zajišťovací orgán (žalovaný) povinen stanovit dobu zajištění tak, aby ani teoreticky nemohla nastat možnost, že bude cizinec zadržován v zajištění i přes marné uplynutí jednoměsíční lhůty pro podání žádosti o převzetí. Tuto dobu lze následně prodlužovat, ale až za podmínky, že je podána žádost o převzetí.

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že podstupoval v souladu s Nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 čl. 18 odst. 1 písm. b), kdy podle tohoto ust. je členský stát příslušný podle tohoto nařízení povinen přijmout zpět žadatele o mezinárodní ochranu, jehož žádost se posuzuje a který učinil žádost v jiném členském státě nebo který se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu. Dne 14. 11. 2024 byly žalobci sejmuty otisky prstů na stanici LSS a dle výsledku byla nalezena shoda Eurodac, ze které je zřejmé, že žalobce dne 15. 10. 2024 požádal ve Švýcarské konfederaci a dne 24. 10. 2024 ve Spolkové republice Německo o mezinárodní ochranu. Žalovaný proto přistoupil dne 14. 11. 2024 k zajištění žalobce, neboť byly splněny zákonné podmínky § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a odeslal Ministerstvu vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, Oddělení Dublinského střediska podklady k zahájení řízení podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013. Dublinské středisko zahájilo řízení o zpětvzetí žalobce do Spolkové republiky Německo a Švýcarské konfederace, kdy lhůta pro odpověď byla stanovena na 16. 12. 2024. Dublinské středisko čeká na odpověď příslušného členského státu, tudíž žalovaný má za to, že doba zajištění je přiměřená okolnostem případu.
10. Napadený výrok rozhodnutí žalované krajský soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie.*
12. Podle § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
13. Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců *se za vážné nebezpečí útěku zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do*

státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání, Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo sousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.

14. Podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit a to i opakovaně V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí první úkonem v řízení.
15. Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců doba zajištění nesmí překročit 180 dnů.
16. Podle článku 28 odst. 3 nařízení EU č. 604/2013 zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízením v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd.
17. V projednávané věci je zřejmé, že žalovaný postupoval podle § 129 odst. 1 a odst. 4 zákona o pobytu cizinců a žalobce zajistil proto, že žalobce se na území České republiky pohyboval neoprávněně bez platného dokladu a sdělil, že se nechce vrátit do země původu, že by nejraději zůstal v České republice. Z toho je zřejmé, že u žalobce existuje vážné nebezpečí útěku ve smyslu § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce neměl v úmyslu setrvat v zemích, kde požádal o mezinárodní ochranu, a vyčkat na vyřízení své žádosti, nýbrž jeho záměrem bylo dále cestovat mezi jednotlivými zeměmi bez platných dokladů. Naopak přirozenou reakcí člověka prchajícího před specifickým druhem nebezpečí je úsilí takto ohroženého jedince domoci se jistého útočiště, jakmile se ocitne mimo dosah této k úniku stimulující hrozby. Členské státy EU ve shodě sdílí lidskoprávní étos, který artikuluje Listina základních práv EU coby součást unijního primárního práva. Hledá-li tedy občan třetího státu ochranu před formami útlaku podle § 12 zákona o azylu, má tak učinit bezprostředně po vstupu na území prvního členského státu EU. Jinak zavdává příčinu k seriózním úvahám stran jiných motivů.
18. Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) vydal usnesení ze dne 28. 6. 2017, č. j. 4 Azs 73/2017-29 s následným argumentačním jádrem: „V této souvislosti je třeba připomenout, že v právu Evropské unie platí i nadále zásada vzájemné důvěry, jakkoliv otřesená v důsledku migrační krize.“ Čemuž na úrovni unijní judikatury v agendě azylového, potažmo cizineckého, práva věnoval entrée rozsudek Soudního dvora EU ze dne 21. 12. 2011, ve spojených věcech sp. zn. C-411/10 a C-493/10: „Z přezkumu předpisů tvořících společný evropský azylový systém vyplývá, že tento systém byl

koncipován v kontextu umožňujícím předpokládat, že všechny státy, které se na něm podílejí, ať jde o členské státy nebo třetí státy, dodržují základní práva, včetně práv, jejichž základem je Ženevská úmluva a protokol z roku 1967, jakož i EÚLP, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat.“ Vzhledem k odkazované zásadě vzájemné důvěry mezi členskými státy EU žalovanému, stejně jako státní správě ČR en bloc, přináleží povinnost důvěry v plnou realizaci unijních právních standardů pod jurisdikcí každého z členských států EU, k níž jakožto podmnožinu nutno vztáhnout povinnost důvěry v pomoc skýtanou paušálně osobám s azylově relevantním příběhem.

19. Vzhledem k výše uvedenému a také k tomu, že žalobce ve správním řízení vůbec nesdělil, že ve Švýcarské konfederaci a ve Spolkové republice Německo probíhá řízení o udělení mezinárodní ochrany (tuto informaci zjistil ex offio správní orgán), žalobce ani proti řízení probíhajícímu v těchto zemích nic konkrétního nenamítal, v žalobě vznášel pouze obecné námitky o nedostatečné ochraně práv tamějších žadatelů, za těchto okolností soud považuje za dostačující stručné odůvodnění žalovaného v napadeném rozhodnutí, že „v době rozhodování mu nejsou známe žádné skutečnosti, které by mohly zmařit předání účastníka řízení do Švýcarské konfederace nebo do Spolkové republiky Německo.“
20. Zdejší soud v této souvislosti zároveň odkazuje na rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2016, č. j. 7 Azs 185/2016 – 23, jenž říká: „*Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.*“ S ohledem na výše vyřčené nezbyvá soudu než konstatovat, že žalobce již správní řízení mařil, nerespektoval probíhající řízení o mezinárodní ochraně ve Švýcarské konfederaci a ve Spolkové republice Německo a bez dokladů cestoval do dalších států.
21. K námitce nezákonnosti stanovené doby zajištění soud uvádí, že ji neshledal důvodnou, neboť žalobcem uváděná maximální lhůta pro zajištění na 30 dní je i podle žalobcem citového rozhodnutí Nejvyššího správního soudu vztažena pouze na případy, kdy není podána žádost o převzetí žadatele o mezinárodní ochranu jiným členským státem. O takovou situaci se v dané věci nejedná, neboť z výše citovaného vyjádření žalovaného jednoznačně vyplývá, že žalovaný zajistil žalobce podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců dne 14. 11. 2024 a současně v tentýž den učinil kroky potřebné k zahájení řízení o předání a převzetí žalobce jiným členským státem, a to tím způsobem, že odeslal Ministerstvu vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, Oddělení Dublinského střediska podklady k zahájení řízení podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013. Dublinské středisko následně zahájilo řízení o zpětvzetí žalobce do Spolkové republiky Německo a Švýcarské konfederace, když lhůta pro odpověď byla stanovena na 16. 12. 2024. Na základě této skutečnosti soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí he v souladu se zákonem a stanovená doba zajištění na 45 dnů je přiměřená okolnostem případu.
22. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s ř. s.

23. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (podle ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s.)

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 9. prosince 2024

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně